

NEWSLETTER

institut
VÁCLAVA
KLAUSE

Editorial

Václav Klaus:

Co zásadního se za uplynulých třicet let změnilo?

Otázka IVK:

V čem vidíte po „třiceti letech svobody“ její největší ohrožení?

Jiří Weigl:

Na dění kolem Sýrie a Turecka si dejme pořádný pozor

Václav Klaus:

Vystoupení na ustavujícím sněmu hnutí Trikolóra

Co zásadního se za uplynulých třicet let změnilo?*

Václav Klaus

Na počátku 90. let bych to tak jistě nevěděl, ale teď je jasné, že už dávno není základním tématem naší současnosti to, že skončil komunismus. Neměli bychom nikomu dovolovat, aby to ještě pořád tvrdil a zakládal na tom svou dnešní politickou kariéru. Neexistenci komunismu dnes už považujeme za samozřejmost, jakkoli se něco takového v roce 1989 samozřejmostí zdát nemohlo. Daleko důležitější pro náš dnešek je to, že se řada zcela zásadních, našimi generacemi za konstantu považovaných lidských postojů a norem chování v uplynulých třiceti letech výrazně změnila. Z konstant se staly „variables“. Nikoli kvůli konci komunismu. Právě o těchto změnách je do značné míry tento můj text.

S obavami sleduji nárůst zcela nových, k nové ztrátě lidské svobody směřujících tendencí, které mne znepokojují, ne-li děsí.

S obavami sleduji nárůst zcela nových, k nové ztrátě lidské svobody směřujících tendencí, které mne znepokojují, ne-li děsí (a které mne v 80. letech ani nenapadly). Za toto – z pohledu historie relativně krátké – období bylo, navíc zrychlujícím se tempem a bez jakékoli přímé souvislosti s naším domácím vývojem, zpochybněno mnoho dosavadních, v průběhu staletí a tisíciletí evolučně vzniklých pevných bodů lidské společnosti. Za nejvýznamnější z nich považuji revoluci v pojetí člověka (muže a ženy), revoluci v pohledu na rodinu, revoluci v názoru na stát (který v průběhu našich životů přestal být považován za základní rámec organizace lidské společnosti).

Pohlaví člověka je pro mnoho progresivistů či pokrokářů (a pro s nimi spřážený

* Text je částí první kapitoly připravované knihy Václava Klause k výročí roku 1989 s názvem „Třicet let cesty ke svobodě. Ale i zpět“, která vyjde na počátku listopadu tohoto roku v nakladatelství Mladá fronta.

mediální mainstream) už jen „umělý konstrukt“. Tradiční rodina začíná být považována za anachronismus a je všemi silami potlačována (náhradními „registrovanými“ partnerstvími na straně jedné, ambicemi

Tradiční rodina začíná být považována za anachronismus a je všemi silami potlačována.

moderního státu – v extrémní variantě norského Barnevernetu – svévolně odebírat děti rodičům na straně druhé). Národní stát je považován za dávno překonaný relikt minulých staletí (v nichž došlo k historicky unikátnímu vzniku národních nebo kolem dominantního národa vytvořených států a spolu s nimi ke vzniku demokracie). ▶

EDITORIAL

Naše cesta vpřed se uskutečnila. To je nejen název aktuálního grafu měsíce, ale také pojmenování jedné kapitoly připravované knihy Václava Klause k výročí 30 let od Listopadu 1989, která vyjde na počátku listopadu letošního. Část jedné z kapitol knihy *Třicet let cesty ke svobodě. Ale i zpět* vám exkluzivně přinášíme hned na prvních stránkách tohoto vydání našeho Newsletteru. Třicetiletí od pádu komunismu se ale věnujeme i dále poměrně rozsáhlou anketou. Po oněch třiceti letech od roku 1989 se řada z nás cítí v mnoha ohledech opět nesvobodnými. Našich respondentů se proto ptáme, v čem oni konkrétně vidí po „třiceti letech svobody“ její největší ohrožení?

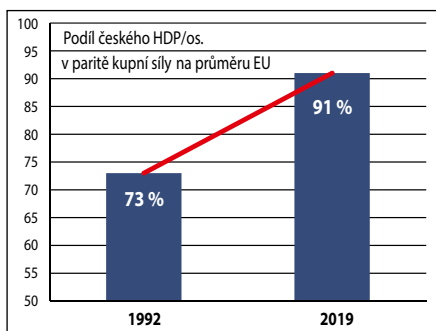
Jiří Weigl ve svém komentáři k aktuálnímu dění okolo Sýrie a Turecka polemizuje s dominantně znějícím mediálním ale tentokrát i politickým tónem českých reakcí, upozorňuje na hrozby, které by mohly být zpuštěny neadekvátními reakcemi, k nimž hlas veřejné debaty vyžívá, a vybízí ke sledování našich národních zájmů namísto tradičního „fandění“.

V závěru tohoto předsvátečního vydání si pak můžete přečíst brněnský projev Václava Klause pronesený na ustavujícím sněmu hnutí Trikolóra.

Filip Šebesta

ŘÍJNOVÝ GRAF IVK

Naše cesta vpřed se uskutečnila

Pramen: OECD, 2019.

Institut Václava Klause o.p.s.

Šárecká 29
160 00 Praha 6

e-mail: office@institutvk.cz
www.institutvk.cz

IVK – Newsletter

Institutu Václava Klause
Registrace MK ČR E 11024

Periodicita: měsíčník

Datum vydání: 29. 10. 2019

(Pokračování ze strany 1)

Dlouhou dobu byl názor na tyto základní aspekty lidské společnosti v podstatě nesporný, alespoň v její západní variantě. Jedince, rodinu a stát jsme považovali za tři základní nezpochybnitelné entity lidské společnosti. To, co se s touto triádou děje dnes, je zásadním zlomem, kterému se bohužel brání už jen menšina z nás. Mlčící většina sice nevěřičně kroutí hlavou, ale stala se – bombardována záplavou ji zahlcujících, málo srozumitelných informací – vůči tomu indiferentní, ne-li lhostejnou. Mlčí, protože nechce být považována za hloupou, nechájející moderní trendy, zpátečnickou.

Národní stát je považován za dávno překonaný relikv minulých staletí.

Má i nemá to souvislost s komunismem, resp. s prožitkem komunismu. Komunismus nám mnoho vzal, ale svou myšlenkou i faktickou uzavřeností (železná opona) a svými autarkními tendencemi nás před

vpádem moderního či postmoderního uvažování – zdánlivě paradoxně – brání. O to méně jsme na vpád progresivismu byli po konci komunismu připraveni. Troufám si říci, že jsme byli v roce 1989 jakž takž

Mlčící většina sice nevěřičně kroutí hlavou, ale stala se – bombardována záplavou ji zahlcujících, málo srozumitelných informací – vůči tomu indiferentní, ne-li lhostejnou.

připraveni na přijetí tradičního, už tehdy v jednotlivostech opuštěného západního modelu společnosti, tak jak dominantně existoval před rokem 1989, ale na dálku jsme dobře neviděli změny, které tam už tehdy probíhaly. Nebyli jsme připraveni na posuny, které v té době začaly na Západě narůstat – hrozba komunismu je i na Západě do té doby držela pod pokličkou a nedovolila jim, aby se plně rozvinuly.

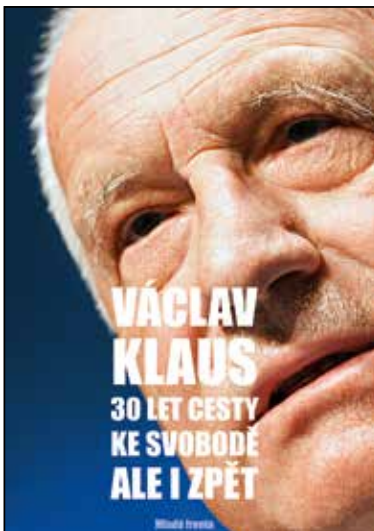
Západ přece jenom býval do roku 1989 trochu ostražitý (nedovolil si být úplně bez-

starostný), pádem komunismu však jakákoli ostražitost zmizela. Všechno začalo být dovoleno. I bourat starý svět. Bourat starý svět chtěl v předcházejících dekádách hlavně komunismus, a proto musel Západ starý svět chtít nechtě bránit. To však pádem Berlínské zdi skončilo. Když už ten starý (dobrý) svět přestal bořit komunismus tím, že skončil, začal tuto destrukci Západ dělat sám.

Západ přece jenom býval do roku 1989 trochu ostražitý (nedovolil si být úplně bezstarostný), pádem komunismu však jakákoli ostražitost zmizela.

Tato destrukce Západu, resp. změna podstaty starého světa, je dnes uskutečňována v mnoha oblastech. Kde je ta změna největší, resp. kde nás nejvíce trápí a kde na nás – kteří jsme s takovým elánem a nadějí vykročili po listopadu 1989 do jedinou svobodného světa – nejvíce doléhá?

NOVINKA

Nová kniha **Václava Klause** k výročí 30 let od pádu komunismu **Třicet let cesty ke svobodě. Ale i zpět** vychází na počátku listopadu v nakladatelství Mladá fronta.

Václav Klaus v úvodu knihy říká: „Jde mi o připomenutí toho, o co jsme usilovali po 17. listopadu a co je dnes zapomínáno (a někdy až věrolomně desinterpretováno). Jde mi o diskusi obtížné cesty, která k úspěchu polistopadové transformace vedla. Jde mi o obhajobu oprávněnosti našich tehdejších postojů, logiky a podstaty námi prováděných transformačních kroků. Jde mi o připomenutí lidí (a s nimi spojených idejí), kteří tehdy proti transformačnímu vývoji vystupovali doma, ale v poslední době stále více a stále důrazněji i v zahraničí. Evropeizace naší české společnosti a všeobecná globalizace našich životů význam domácích faktorů a vlivů výrazně oslabují, ale to samozřejmě neznamená, že se máme smířovat s rolí pasivního objektu světových dějin.“

Prezentace knihy za účasti Václava Klause se uskuteční **12. listopadu 2019 v Obecním domě** v Praze. O akci Vás dále budeme informovat na našich webových stránkách www.institutvk.cz.

institut
VÁCLAVA
KLAUSE

si Vás dovoluje pozvat na seminář

SMUTNÉ VÝROČÍ DEVIZOVÝCH INTERVENČÍ: JAKÝ BYL JEJICH ZÁMĚR?

na němž vystoupí:

Eva Zamrazilová
bývalá členka
bankovní rady ČNB

Pavel Řežábek
bývalý člen
bankovní rady ČNB

Kamil Janáček
bývalý člen
bankovní rady ČNB

Hana Lipovská
ekonomka
ESF MU a IVK

Jiří Weigl
výkonný ředitel
IVK

Seminář moderuje **Václav Klaus**

Čtvrtek 7. listopadu 2019, 17.00, **České muzeum hudby, Karmelitská 2/4, Praha 1**

www.institutvk.cz

OTÁZKA IVK

Po třiceti letech od roku 1989 se řada z nás cítí v mnoha ohledech opět nesvobodnými. V čem konkrétně vidíte po „třiceti letech svobody“ její největší ohrožení?

Jiří Weigl
výkonný ředitel IVK

Svoboda, v jejímž jménu se odehrál Listopad 1989, dávno přestala být posvátnou hodnotou. Západ, jak jsme si jej před třiceti lety představovali, se zásadně proměnil a pod jeho vlivem se mění i naše společnost. Svoboda dnes už nikoho fakticky nezajímá. Nahradila ji rovnost, před třiceti lety zprofanovaná komunismem, dnes opět vystrčená moderními levicovými pokroky na piedestal. Málokdo si uvědomuje, že na úkor svobody. Ta je nám denně salámovou metodou po kouskách odebírána pod hesly ochrany těch či oněch menšin, klimatu, zdraví a všemožných dalších libě znějících falešných záminek. Učí nás nedůvěřovat svobodnému jednotlivci a jeho moudrosti, ale spoléhat ve všem na všemocný stát, který nás má chránit před sebou samými a bránit diskriminaci všech všemi. Znovu existuje pouze jediná pokrokařská pravda, jiné názory jsou lži nebo *fake news*, znovu se šíří cenzura a je vynášena do nebes. Přitom nám stále hysteričtěji vtlokají, že hrozba pro naši svobodu prý přichází z dalekého Východu, a tak se často zmítáme v podivných politických křečích. Bohužel, největší hrozbu pro zbytky naší svobody představují poměry v dnešní Evropě a její vliv na poměry u nás.

Petr Nečas
bývalý premiér ČR

Největší ohrožení svobody po 30 letech vidím ve třech oblastech: První oblastí je samotná ztráta pocitu, že svoboda v rámci řádu je tou nejdůležitější věcí a výdobytkem polistopadového období. Dokonce důležitější než demokracie, protože ta nemůže fungovat bez skutečné svobody v rámci řádu. Snadnost, se kterou se většinová společnost zřiká kousek po kousku prostoru svobody je děsivá. Druhou oblastí je ochrana soukromí. Není skutečně občanské svobody bez práva na soukromí. Strašlivý nárůst možnosti získávat ohromné množství informací o soukromí lidí nejen státem, ale i soukromými korporacemi

patří k hrozbám epochálního charakteru. A třetí oblastí jsou přímé útoky na jednotlivé občanské svobody. Oslabování svobody slova na možnost vyjadřovat jen ten jediný správný vědecký environmentalistický, pokrokový, eurofederalistický a genderově vyvážený názor, ale i například platit peněžní hotovostí.

Jan Skopec
poslanec ODS

Odpověď by šlo začít výčtem dnes mocných levicových ideologií a nejrůznějších proudů progresivní levice od zeleného, hysterického environmentalismu, přes agresivní feminismu, snahu rozbit výsostně postavení tradiční rodiny muže a ženy, sňatky homosexuálů, až po odmítnutí respektovat biologicky daná dvě pohlaví vytvořením perverzní nabídky téměř nekonečného množství jeho sociálně inženýrsky vytvořených forem. Mohli bychom pokračovat neoslabující ideologií europeismu podkopávající národní státy a posilující byrokratický, od lidí otržený Brusel a tedy i limitující občany reálně rozhodovat o veřejných záležitostech. Vliv bujení regulací a státního přerozdělování, ať už na národní nebo evropské úrovni, na svobodu je také dobře známý. To vše naši svobodu ořezává a o každém vyjmenovaném fenoménu by šlo napsat mnohastránkovou esej.

Pokusím se ale zmínit něco obecnějšího a možná i provokativnějšího. Výše popsané svobodě nepřátelské ideologie a z nich vycházející politiky a opatření by neměly šanci, pokud by po skutečné svobodě, nezbytně spojené s odpovědností, toužila velká část společnosti. Ale skutečně všichni v r. 1989 toužili po té „složitě“ svobodě, kde musí vzít každý osud plně do svých rukou? Netoužila velká část společnosti spíše po volnosti bez odpovědnosti, než po svobodě? Nestačila spouště lidem „jen“ západu se přibližující ekonomická úroveň a nabídka zboží, ale stále doprovázená ochrannou rukou silného státu? Nechci ze všeoobecnovat, či snad sahat do svědomí generací starších a zkušenějších, ale ani mladších, nechci moralizovat. To mi bylo vždy odporné. Ale snadnost toho, jak se lidé nechávají o svobodu připravovat a jak často přijímají řešení posilující stát či nadnárodní instituce mě k podobným úvahám

nutně přivádějí. Uzavřu tedy tím, že pro svobodu jsme si největším nebezpečím my sami.

Jan Keller
sociolog

K elementárním předpokladům fungování demokracie patří svobodné volby a svobodný přístup k informacím. Vychází se z předpokladu, že dospělý občan je schopen sám si informace vyhodnotit a že se dokáže samostatně rozhodnout, komu ve volbách odevzdat svůj hlas.

Dnes jsou zpochybňovány oba tyto předpoklady. Vznikají podivné instance, které si osobují právo informace pro občany třídit. I kdyby se tyto útvary skládaly ze znalostních géniů, o čemž lze pochybovat, jejich pouhá existence v jádru zpochybňuje důvěru ve schopnost lidí vytvářet správné úsudky i bez nápovědy.

Zároveň je zpochybňováno právo voličů odevzdat hlas tomu z kandidátů, o kterém sami usoudí, že lépe než ti druzí bude obhajovat jejich vlastní zájem. Neustále se vyzývá k přesvědčovací kampaním, v jejichž průběhu mají jacísi osvícení občané první kategorie vysvětlovat svým méně vyspělým spoluobčanům druhé kategorie, která volba je pro ně ta správná.

Vrcholem absurdnosti je, když se za tyto praktiky otevřeně staví strany, které samy sebe vyhodnotily jako demokratické, a proto oprávněné k tomu, aby občanům druhé kategorie ukazovaly jedinou správnou cestu, na kterou by bez jejich opatrovníckého dozoru netrefili.

Benjamin Kuras
spisovatel a publicista

Z „domácích zdrojů“: Rozšiřování byrokracie na úkor soukromého podnikání, bez něhož demokracie nemůže dlouho existovat. Hromadění administrativních regulací přidávající zaměstnavatelům i zaměstnancům nadměrnou úřednickou omezující jejich schopnost vykonávat svou skutečnou práci. Ztráta schopnosti diskutovat, tedy

vyslechnout a vyvracet argumenty jinými argumenty, nahrazovaná vylučováním, ostrakizací, umlčováním a kádrováním. Sílíci a mnohými obhajovaná cenzura. Nadměrný vliv politických „neziskovek“.

Z „globálních zdrojů“ je jich mnohem víc (včetně těch výše uvedených), projevují se téměř ve všech sférách lidské činnosti, od sexu přes migraci, vzdělání a média po ekologii, dají se shrnout pod titul „válka proti rozumu“, často nepozorovaně, a čím dál víc řízené mocnými nadnárodními strukturami. Z těch jednou z nejnebezpečnějších pro demokracii a svobodu se stává OSN, jejímž původním úkolem bylo udržovat mír mezi státy, ale jež se proměňuje v globální legislativní orgán vnucující demokratickým zemím antidemokratické zákony a povinnosti prostřednictvím různých „úmluv“ (marakešských, istanbulských, islamizačních, ekologických, apod.).

Stanislava Janáčková
ekonomka

Obnovená svoboda netrvala dlouho. Již nejméně po dvě desetiletí pozorujeme její plíživé omezování v různých oblastech. V posledních letech tento proces hrozivě akceleruje – a mění svou strategii. Už nejde jen o regulace, příkazy a zákazy zvenčí, kterým se nedokážeme bránit. Daleko horší je, že opět je nám vnucováno, abychom vnitřně přijali jediný správný názor a jediný správný způsob života. Stále silnější je nátlak, kterým jsou lidé pomocí strachu (klimatické změny), výčitek (názor na homosexuály) nebo soucitu (masová migrace) doháněni k tomu, aby omezování své svobody nejen tolerovali, ale aby si ho dokonce sami přáli. V prvním kroku mají dobrovolně sami omezit svou svobodu mysl – a svobodu normálně žít, a to „v zájmu spravedlnosti“, „ve jménu klimatu a budoucnosti dětí“ nebo „v boji s nebezpečným extremismem“. Ve druhém kroku stačí málo, aby takto zpracovaní lidé začali požadovat, aby omezení, která sami dobrovolně přijali, byla násilně aplikována i na všechny ostatní. Tuto strategii vnímám jako největší hrozbu.

Václav Vlk st.
publicista

Cítit se svobodným či nesvobodným je vysoce individuální. V každém případě nemalá část lidí se dnes cítí ohrožená novým druhem totality. Problém je, že pro tuto totalitu, oproti komunismu a nacismu nemáme žádné jednotné pojmenování. Co nelze krátce a výstižně pojmenovat, to se špatně identifikuje. Demokracii momen-

álně neohrožuje ucelený ideologický politický systém, ale směs mnoha vzájemně se podporujících ideologií, jako homosexualismus, multikulturalismus, náboženství „božské ekologie“ atd. To je silně podporováno stále vzrůstající byrokracií a mocí ekonomických sil. Leninův výrok z roku 1916 *Imperialismus je poslední stádium kapitalismu* se sice nenaplnil, ale určité finanční skupiny jsou dnes daleko silnější než většina států a celosvětově nejsilnějším imperiálním monopolem se stává komunistická Čína. Evropská Unie se o to samé snaží pod ideologií levicového liberalismu. Dnešní západní demokracie opět nezvládá změnu společnosti. Výsledkem může být kolaps společnosti a pád do anarchie. Tak jako za období úpadků Egypta, starého Říma a konec konců i velkých říší po 1. světové válce.

Michal Semín
zakladatel Akce D.O.S.T.

Otázka po povaze a příčinách pozvolného pozbytvání svobody není vůbec triviální. Shoda bude panovat v názoru, že svobodnou výměnu názorů ve společnosti čím dál tím víc omezuje shora zaváděná doktrína práv menšin, politické korektnosti, ekologismu, rovnosti kultur či genderové ideologie. Jsme stále častěji svědky toho, jak lidé, veřejně zastávající nekonformní postoje, čelí různým formám šikany. Z tohoto důvodu se opět mnozí chovají tak, jako to bylo běžné v éře normalizace – jinak se mluví doma, jinak v zaměstnání či ve škole. Pokud se výše uvedené ideologie stanou duší našeho politického systému – jako že se jim to prozatím daří – ocitneme se tím v nové totalitě.

Příčina oné pozvolné eroze občanských svobod, jež jsme ještě nedávno považovali za samozřejmé, přitom se svobodou paradoxně souvisí. Pojímáme-li ji jako vnějšími faktory neomezený princip sebeurčení, eroduje tím na lidské svěvoli nezávislý hodnotový rámec. Myšlenkový relativismus je přitom i pro svobodu fatální – popření existence univerzálních hodnot totiž implikuje i negaci hodnoty přirozených i občanských svobod. Bezpodmínečnou podmínkou k účinné obraně svobody je tedy rozchod s novověkými filosofickými omyly, uvězněnými v myšlenkovém subjektivismu a destruktivité postmoderny.

Ladislava Chateau
spisovatelka

Svět se změnil. Dnešní demokracie připomínají spíš lunapark s pestrou nabídkou

stupidních atrakcí, k nejpřitažlivějším patří genetické změny, experimenty s rodičovstvím, dokonce i nový *bysnys* – novorozenec *na objednávku*. Francouzský parlament právě mudruje nad přijetím zákona, *gestion pour autrui*, GPA, který by tuto praktiku posvětil. A česká republika – podle zpráv, které tady mám – si také chce *přijít na své* stejně jako země, kde to už frčí (Portugalsko, Řecko, Velká Británie atd.). Pokud ještě některé státy váhají, pak sblížení v tomto směru probíhá rychle. A eventuální kritik bývá médií často zahánán do kouta. Když pominu české sdělovací prostředky, které se jen minimálně zabývají vážnými problémy a reálným životem v zemi, nemohu pominout ještě jednu rafinovanou politiku, která demokracii značně destabilizuje, politiku, která mnohé občany vhání do náruče bank – v zemi, kde mnozí celoživotně splácejí miliony za střechu nad hlavou, kde radnice často připomínají *mega-reality*, v zemi, kde mnozí mohou volit jen mezi – neúnosně vysokým nájmem a zničující hypotékou – vládní existenční strach a nejistota. Znevolnění populace tímto způsobem je rovněž ideální bič, kterým se kritický duch, základ každé demokracie, spolehlivě ze země vyžene.

Tomáš Břicháček
právník a publicista

Hlavním nebezpečím pro svobodu je dnes levicový progresivismus a jeho maniakální ambice řídit společnost do nejmenších detailů, převychovat ji ke svému obrazu, poroučet větru a dešti. Marxismus se vrací v nové, zákeřnější podobě, která svobody upíjí po malých doušcích, zastřeně (kvóty, povolenky, boj proti stereotypům, dezinformacím, nenávisným projevům apod.), s halasným odvoláváním se na ušlechtilé cíle. V pozadí je stále stejná dychtivost zbořit starý svět a vybudovat nový „pokrokovější“, „spravedlivější“, „dokonalejší“.

Mnozí bohužel zůstali ve svém vnímání politiky zamrzlí v době studené války s tehdy narýsovaným ideovým střetem a s tehdejšími hrozbami a nepřáteli. Odtud všechen ten halasný antikomunismus, volání „Patříme na Západ, ne na Východ!“, demonizace Ruska a Číny apod. To je ovšem jalový přístup. Kopnout si do Gottwalda nebo do Brežněva dnes vyžaduje asi tolik odvahy jako vymezit se proti Čingischánovi a je to politicky přibližně stejně aktuální. Co je horší, tento způsob uvažování zkresluje vidění aktuální situace a snižuje rozlišovací schopnost, pokud jde o identifikaci frontové linie nynějšího konfliktu, tj. kulturní války, jež se odehrává na ose Západ–anti-Západ. ▶

Ivo Strejček

člen správní rady IVK

Zase je tu zpátky kýmsi zvenčí vnucovaná ideologie a největší ohrožení svobody vidím ve snadnosti, s jakou jí většina společnosti podléhá, přijímá ji, či dokonce vítá. Nevěřil bych, jak snadné je znovu uvěřit v „blahodárnou“ sílu státu, jak jednoduché je úspěšně útočit na svobodu soukromého vlastnictví, jak bez odporu a lehce se znovu dá rezignovat na svobodu vést vlastní život a podlehnout příkazům jak žít, co jíst, jaký styl života vést. Schopnosti, odhodlání a ochota riskovat to mají čím dál těžší, zato tu je zpátky všemocný úředník a kontrolor. Dotace a přerozdělování cizích peněz jsou společností akceptovanými normami. Nová ideologie útočí na demokratické instituce a její autority. Vyhovuje jí jejich oslabování. Politické strany jsou slabé, kolabují a voliči jim přestávají věřit. Politická témata do společnosti vnášejí média ve spolupráci s neprůhlednými organizacemi bez mandátu voličů. Jediný správný výklad naší minulosti je zpátky, pouze s opačnými znaménky. Už zase se pozorně sleduje kdo co říká a blíží se doba vyvozování personálních postihů. Nositeli této nové nezdiskreditované ideologie jsou „europiráti zeleného řádu“. S těmi je třeba se utkávat. Ne s komunismem. Po tom už neštěkne ani pes.

Miroslav Macek

spisovatel

Největší ohrožení svobody vidím ve zneužití technologií, které na jedné straně usnadňují náš život, na straně druhé však dokáží mapovat, zaznamenávat a uchovávat čím dále tím více našeho konání a sofistikovaně ovlivňovat naše rozhodování.

Jedinou možnou obranu pak vidím ve vytváření „pozitivních ostrůvků deviace“, kam si tyto dobré sluhý a velice zlé pány prostě nepustíme a obejdeme se bez nich i za cenu menšího pohodlí.

Jan Žamboch

farmaceut a právník

Největší ohrožení naší svobody pochází z nadnárodního principu fungování EU. Fungující demokracie je postavena na srozumitelném vztahu mezi politiky a voliči, kteří vědí, co který politik prosazuje a podle toho volí. Funkční demokratický me-

chanismus musí být jednoduchý. Složitě strukturované a od stolu vymyšlené vládní orgány EU žádné přímé voličské kontrole nepodléhají. Není podstatné, zda motivy k ustanovení nadnárodní struktury EU byly nebo nebyly zlovolné, v každém případě se dobré instituce nevyznačují tím, že jsou obsazeny dobrými lidmi s dobrými úmysly, ale tím, že neumožňují zneužívání moci. Skutečnost, že jsou to právě orgány EU, které bez souhlasu voličů prosazují největší hrozbu dneška, environmentalismus, není proto nikterak překvapivá.

Ivan Mládek

hudebník

Když se nedívám na televizi, cítím se být stále svobodným, ale jako banjista „volná noha“ jsem se jím jakž takž cítil být i za socialismu. Komedianti nechávali bolševici poměrně v klidu – když ovšem nebojovali za socialismus s lidskou tváří, to měli pak problémy. Ale také jsme si nesměli všimnout komunistických médií, to jsme se rázem cítili být ovce, ovládané hlupáky. V dnešní době je to někdy podobné, ale s rozdílem, že už nás ti hlupáci neohrožují. Nemusíme je prosit o výjezdní doložky, nezakazují nám činnost, neotravují nás s kulturně politickými prověrkami. Zatím. A co se týče obav o naši nabytou svobodu, myslím si, že je spíš ohrožena Evropskou Unií s jejími socialistickými choutkami a manýrami, než ruským prvobytným divokým kapitalismem.

Vojtěch Klaus

student

Pravděpodobně jsem jediný z respondentů, který období vlády komunistické strany nezažil. Narodil jsem se osm let po listopadových událostech roku '89. Nemám tedy osobní zkušenost s komunistickým režimem, proto nemohu říct, že bych se cítil být opět nesvobodným. Nesvoboda je obecně, ale i pro mě osobně, abstraktní pojem. Možná ani sám nevím, jaké to je cítit se skutečně a v pravém slova smyslu nesvobodným. Nepřísluší mi srovnávat nesvobodu dnes a dříve. V dnešní době se cítím svobodný, protože věřím, že máme možnost změny.

To neznamená, že bych nevnímal skutečnost, že se do pásma nesvobody dnes v České republice blížíme. K té nové nesvobodě se pod rouškou svobody hlásí určité skupiny, které dostávají bezmezný mediální prostor, které vytvářejí ty údajně „správné“ a „jediné“ hodnoty. Názory odlišné jsou

jimi vysmívány, zesměšňovány, zlehčovány. Je prakticky nemožné se proti nim prosadit, a to ještě jen za cenu osobní dehonestace. Většina dnešní politické reprezentace proto tyto hodnoty nové nesvobody buď neřeší, nevědomě podporuje, v nejhorším případě sama pomáhá tvořit.

I přesto nejsme ve stádiu, které bych nazval nesvobodným, protože stále máme veškerá práva – pořád máme svobodu naši zemi od nesvobody uchránit. Možná jsem mladý a naivní, ale vím, že změna je možná. Nemyslím si, že je pozdě, protože stále věřím v demokracii. Věřím, že když se dostatečný počet lidí přestane bát svobody, když se rozhodne pro svobodu, tak nám nesvobodu nikdo vnutit nemůže.

Aleš Valenta

Institut Václava Klause

Největší hrozba naší svobodě opět přichází zvenčí, tentokrát v podobě Evropské unie. Plíživá bruselská likvidace tohoto nejcennějšího výdobytku lidského ducha vychází z kulturního marxismu, jehož jádrem je rovnostářský feminismus. Hlouček agresivních feministek srazil během neuvěřitelně krátké doby na kolena zdánlivě neotřesitelný systém západního liberalismu, který – jak se při bližším pohledu ukazuje – měl svůj bankrot vepsán v genech. Liberalismus v posledních letech zdegeneroval ve stále absurdnější rovnostářství, které nachází plnou podporu ve všech strukturách Unie a zahrnuje požadavky stále nových menšin.

Feministky vedou dnes už otevřený třídní boj proti mužům pomocí tzv. antidiskriminace, politické korektnosti, kvót, všemožných regulací. Feministický mor metastázoval do všech struktur západní společnosti včetně armády a zničil nejen svobodu, ale i přirozené vztahy mezi muži a ženami. Zničil stoletou tradici mužské dvornosti a ženské koketérie, která poskytovala po staletí nevyčerpateľnou inspiraci pro vrcholná díla západní kultury.

S pomocí genderismu a kampaní typu Me-too zavelely feministky na zteč posledních polozbořených bašt západního rozumu. Obávám se, že na žádný větší odpor už nenarazí.

Miroslav Ševčík

Národohospodářská
fakulta VŠE

V současné Evropské unii, v pronikání neomarxismu do mediokracie, vysokéhoškolského, ale i středoškolského prostředí, a v ochotě volit dobrovolně nositele

komunistických myšlenek, kteří nám svobodu chtějí omezovat.

Devadesátá léta 20. století byla spojena s nadšením budování nového tržně-konformního hospodářství, po dlouhých desetiletích znovuzískáním svobody slova a společenským uvolněním. Jen málokdo z nás byl ostražitý a sledoval procesy socializace tzv. západních zemí, které nastaly prakticky již v polovině 80. let, kdy do čela Evropské komise nastoupil J. Delors. Jen málokdo z nás si uvědomoval nebezpečí plynoucí z dalších centralistických snah eurokratů, na které upo-

zorňovala Margaret Thatcherová. O část svobody jsme začali přicházet již v období před naším vstupem do EU. Vzpomeňme si na ponižující podmínky, která nám vnutila EU v oblasti zemědělství. Vzpomeňme si na sankce a regulace ve vztahu k našemu těžkému průmyslu. A to byl jen začátek.

O další svobody jsme začali přicházet po našem vstupu do EU. Z hlediska historického je to relativně krátká doba, za kterou jsme se vzdali svého svobodného rozhodování o naší legislativě. Více jak polovina zákonů je nám naoktrojována z EU.

Největší nebezpečí spatřuji v tom, že velká část občanů si neuvědomuje, že nesvoboda k nám dnes nepřichází z Východu, ale bohužel ze Západu. Dříve se říkalo, že mráz přichází z Moskvy, dnes musím konstatovat, že je to z Bruselu, Berlína, Paříže, ale i od části společenských elit na amerických univerzitách.

Proto mějme na paměti, že zdraví a svoboda je to nejdůležitější, co máme. O své zdraví se musíme starat a za svobodu i ve zdánlivě svobodných časech vždy neúnavně bojovat.

Na dění kolem Sýrie a Turecka si dejme pořádný pozor

Jiří Weigl
výkonný ředitel IVK

Pro každého, kdo pozorněji sleduje v posledních letech občanskou válku v Sýrii, nejsou ani tolik překvapivé současné operace turecké armády proti Kurdům v syrském pohraničí, jako spíše mezinárodní, především evropská politická a mediální reakce na ně.

Válka v Sýrii trvá již více než osm let a jako všechny občanské války ji provázejí děsivé ukrutnosti na všech stranách.

Válka v Sýrii trvá již více než osm let a jako všechny občanské války ji provázejí děsivé ukrutnosti na všech stranách. Po léta na syrském území rovněž operují cizí armády – desetitisícové iránské jednotky, tisíce zahraničních žoldnéřů a islámských fanatiků, vojska libanonského Hizballáhu, zásadní roli hrají operace ruské armády a letectva, angažují se stovky, možná tisíce amerických poradců, Izrael bombarduje cíle na syrském území zcela podle svého uvážení a turecká armáda a její spojenci dlouhá léta operují v pohraniční oblasti proti Kurdům a nikoho to až do dneška příliš nevzrušovalo. Nikdo proti tomuto cizímu vojenskému vměšování na vrcholné mezinárodní scéně nijak zásadně neprotestoval, žádné parlamenty k tomu rezoluce nepřijímaly, žádné velvyslance si nikdo na koberec nepředvolával, natož aby se třeba u nás kvůli tomu organizovaly nějaké demonstrace.

Namísto toho jsme od počátku ze strany politického a mediálního mainstreamu zásobováni těžko uvěřitelnými báchorkami o tom, o co prý v Sýrii jde. Tak nejprve, v období tzv. arabského jara, prý šlo

o spontánní povstání občanů utlačovaných nenáviděným diktátorem Asadem, toužících po demokracii a dodržování lidských práv. Výsledkem bylo sektářské vraždění a milióny uprchlíků v sousedních zemích, hlavně v Turecku. Ty se náhle po čtyřech letech z nejasných důvodů zvedly a milión se jich vydal do Evropy. Po příčinách a mechanismech tohoto exodu se opět nikdo neptal a nepídil. Evropa se však od té doby zmítá v migrační krizi a jejich důsledcích.

Rusko s minimálními náklady a obětmi si rozprášením islamistů získalo v Sýrii a na Blízkém východě znovu nejen vliv, ale i trvalou vojenskou přítomnost.

Pak se náhle odněkud z pouště vynořil Islámský stát a začal porážet místní armády, které Západ za miliardy dolarů vycvičil a vyzbrojil. Nikdo však nepátral po tom, odkud se tato údajně nová globální teroristická hrozba na poušti vzala, kdo jí platil, odkud měl zbraně, komu prodával ropu, zkrátka kdo nad tzv. Islámským státem ve skutečnosti držel ruku a umožňoval mu existovat. Svět zatím sám sebe

jenom strašil a děsil záběry poprav zajatců islamisty. Až překvapivá ruská intervence odhalila, že šlo o pouhého strašáka, a Rusko s minimálními náklady a obětmi si rozprášením islamistů získalo v Sýrii a na Blízkém východě znovu nejen vliv, ale i trvalou vojenskou přítomnost. Nikdo proti tomu nezasáhl ani důrazně neprotestoval.

Po osmi letech krvavého válčení je s ruskou pomocí vítězem demonizovaný Asad. Země však má stále k míru a národnímu usmíření daleko. Velký problém má Turecko, které děsí hrozba kurdského separatismu. Dlouhodobá destabilizace Iráku a Sýrie vytvořila na jejich území kurdské polosamostatné enklávy a Ankara, vedoucí s kurskými gerilami dlouhá desetiletí otevřenou válku, je odhodlána nepřipustit ve svém sousedství vznik žádného kurdského státního útvaru. Obává se destabilizace východu své země, kde žijí milióny Kurdů.

Destabilizace Turecka bychom se měli především obávat my v Evropě.

Destabilizace Turecka bychom se měli především obávat my v Evropě. Turecko je země mimořádně strategicky významná

Předplatné IVK na rok 2020

institut
VÁCLAVA
KLAUSE

Předplatné IVK zahrnuje pravidelný newsletter, newslettery plus, sborníky a ostatní publikace, pozvánky na semináře.

Základní cena předplatného je 660 Kč.

Studentské předplatné činí 330 Kč.

predplatne@institutvk.cz

s téměř devadesáti milióny obyvatel, jejíž stabilita je zásadní pro Evropu i Blízký východ. Etnické a náboženské poměry jsou tam podobné Balkánu a blízkovýchodním sousedům Turecka, tj. změny hranic a rozpad stávajících státních celků tam nejsou uskutečnitelné bez rizika ozbrojených střetů, válek a exodu statisiců či miliónů lidí. O dopadech podobné krize na mezinárodní vztahy není třeba spekulovat.

Z Kurdů se náhle stal miláček Západu – jsou prý sympatičtí, sekulární, feminističtí, tak nějak určitě touží po demokracii atd.

Proto je velmi podivné, že Evropa, včetně naší země, se tak kategoricky staví proti vojenské akci našeho spojence v NATO a klíčového partnera, jehož cíle i důvody jsou dávno známé, jasné a nikdo s nimi dosud neměl problém. Turecká armáda operuje v Sýrii stále, podobné intervence učinila několikrát proti iráckým Kurdům za blahosklonného nezájmu a mlčení všech. Dnes se volá po protitureckých sankcích a levice organizuje i u nás protiturecké demonstrace.

Z Kurdů se náhle stal miláček Západu – jsou prý sympatičtí, sekulární, feminističtí, tak nějak určitě touží po demokracii atd.

To vše se na nás valí ze sdělovacích prostředků. Co se tak najednou stalo? Až dosud byl jejich osud evropským politikům

Turecká armáda operuje v Sýrii stále, podobné intervence učinila několikrát proti iráckým Kurdům za blahosklonného nezájmu a mlčení všech.

lhostejný. Proč házíme přes palubu klíčového spojence Turecko, který pro nás zadržuje příliv migrantů, a nemáme pochopení pro jeho zcela legitimní obavy. Jaký skutečný smysl má ta hlasitě manifestovaná láska k ubohým Kurdům?

Mediální mainstream šroubuje emoce např. popisy znásilnění a vraždy jisté kurdské političky protitureckými syrskými milicemi atd. Zapomíná však dodat, že to jsou právě ty milice, které nám léta oni líčili jako protiasadovské prozápadní bojovníky za demokracii a lidská práva. Je ale evidentní, že mezinárodní propagandistická mašinerie se dala znovu na pochod, protože podobné zločiny se v Sýrii dějí dnes a denně, tak jak odpovídá brutálním tradicím regionu, ale až dnes jsou z nějakého důvodu na titulních stránkách.

Kurdové nejsou jednotní, jsou mezi nimi jak islamisté, tak marxisté, někteří jsou

i teroristé, jistě mnozí jsou prozápadní, ale s demokracií nikdy do styku nepřišli. Vytvořit vlastní stát v tureckém sousedství jim Erdogan nedovolil a nikdo mu v tom bránit nechce. Turecký prezident vyhrožuje otevřením stavidel migrace do Evropy a vybičovaná protiturecká hysterie v EU mu k tomu dává ospravedlnění.

Proč házíme přes palubu klíčového spojence Turecko, který pro nás zadržuje příliv migrantů, a nemáme pochopení pro jeho zcela legitimní obavy.

Masová migrace má své vlivné zastánce i v Evropě. Výsledkem toho všeho může být její nová vlna, tentokrát ale ne Syřanů, ale sympatických prozápadních Kurdů, kteří přece s námi bojovali proti Islámskému státu a skončili by pod tureckým tyranem. Kurdů jsou sice milióny a ne snadno se pozná, kdo je opravdu Kurd, ale zkuste říci, že si tyto oběti turecké agrese po všech těch parlamentních prohlášeních, demonstracích a embargách v rámci nových evropských migračních kvót nevezmete. Turci protestovat nebudou.

16. října 2019

Vystoupení na ustavujícím sněmu hnutí Trikolóra*

Václav Klaus

Děkuji za pozvání na Vaše dnešní, vskutku historické shromáždění. Přijel jsem za Vámi do Brna proto, abych Vám vyjádřil svou podporu a abych svou přítomností demonstroval svou solidaritu s ambicemi Vašeho hnutí. Jsem tu i proto, že jsem jeden z těch, kteří připravili podklady pro téma zahraniční politiky Vašeho hnutí. Do dalších věcí se Vám moc plést nebudu. Syn by mi to ani nedovolil.

Přijel jsem do Brna rovnou z Číny, kde jsem o den zkrátil svou cestu. Zároveň jsem se panu kardinálu Dukovi omluvil z dnešní účasti na svatováclavských oslavách ve Staré Boleslavi. Chci tím zdůraznit, že mi o úspěch Vašeho politického uskupení jde.

Domnívám se, že se zde dnes sešli lidé, kteří se – stejně jako já – necítí dobře v naší politice, kteří se nemohou smířit s chováním a jednáním našich politických stran a kteří už delší dobu nemají koho volit.

My, kteří jsme zde, doufáme, že se Trikolóra natolik prosadí na naší politické scéně, že bude rozumné ji volit. Vyžaduje to ještě mnoho práce.

My, kteří jsme zde, doufáme, že se Trikolóra natolik prosadí na naší politické scéně, že bude rozumné ji volit. Vyžaduje to ještě mnoho práce.

Sešli jsme se zde i proto, že začínáme mít vážnou obavu z toho, co se ve světě kolem nás – jak v naší vlastní zemi, tak na evropském kontinentě – děje. My starší si myslíme, že dochází k rozpadu světa, ve kterém jsme vyrostli, že dochází k útoku na svobodu jednotlivce, k útoku na rodinu jako základní jednotku uspořádání společnosti a k útoku na národní stát, který je předpokladem demokracie.

Tuto triádu – člověk, rodina, stát – považujeme za nedotknutelnou a scházíme se v Trikolóře proto, že jsme přesvědčeni o tom, že to ostatní politické strany necítí tak ostře a tak jasně jako my. Trikolóra klade důraz na normalnost, na zdravý rozum, na přirozený řád světa, na tradice a na osvědčené principy lidského chování a to je úžasný politický program.

Svět kolem nás i u nás je v obrovském pohybu. Napadlo by nás ještě před nedávnou dobou, že dojde k tak absurdnímu útoku genderismu na lidskou podstatu? Že se nejruznější gay-parades stanou součástí našich životů? Že západní civilizace zaútočí na samu biologickou podstatu člověka a že místo otec a matka bude používán termín rodič 1 a rodič 2? Že naše země fakticky

My starší si myslíme, že dochází k rozpadu světa, ve kterém jsme vyrostli, že dochází k útoku na svobodu jednotlivce, k útoku na rodinu jako základní jednotku uspořádání společnosti a k útoku na národní stát, který je předpokladem demokracie.

akceptuje takové nesmysly, jako je pojem klimatická nouze? Že švédská školačka bude vybízet studenty ke stávkám proti vzdělání, že bude zvána do parlamentů různých zemí světa a před několika dny i k projevu na Valném shromáždění OSN? Že nám bude všechno možné i nemožné zakazováno pod heslem boje s tzv. „uhlíkovou stopou“? Že budou minulý týden v Praze studenti stávkovat pod heslem „chceme lepší klima“?

* Ustavující sněm hnutí Trikolóra, Cosmopolitan Bobycentrum, Brno, 28. září 2019.

Tyto myšlenky a postoje nevznikly v České republice. Environmentalismus, multikulturalismus, genderismus a feminismus nejsou českými fenomény. Tyto módní ideologie k nám nejsou dováženy z Východu, ale ze Západu. Trikolóra by se měla pokusit proti těmto idejím a ideologiím vystupovat jednoznačně, podobně jako to už řadu let ve svých člancích a projevech činí Váš zakladatel. Nemůže to být jen na něm.

Dovolte mi říci pár slov k tématu, pro které jsem sem byl dnes pozván, k tématu zahraniční politiky. Vycházíme ze smutné zkušenosti, že Česká republika dlouhodobě postrádá samostatnou, suverénní a sebevědomou zahraniční politiku, která by vycházela z našich vlastních národních zájmů. V předchozích desetiletích jsme si – nejprve v područí nedemokratického Sovětského svazu, potom v bratrském ob-

zí Česká republika, a navíc lidmi, kteří naši zemi neznají a nerozumí jí a jimž naše národní zájmy nic neříkají. Proto nic českého nehájí a hájit nemohou.

**Česká republika dlouhodobě
postrádá samostatnou, suverénní
a sebevědomou zahraniční politiku,
která by vycházela z našich vlastních
národních zájmů.**

My jsme přesvědčeni o tom, že slovo národní zájem není žádná prázdná fráze. Naším národním zájmem je něco velmi konkrétního: je jím zachování České republiky jako nezávislého, suverénního národního státu a zajištění jeho bezpečnosti, územní integrity a prosperity pro současnost i pro budoucí generace.

Současnou podobu Evropské unie považujeme za vysoce problematickou. Víme, že je třeba dosavadní metody a mechanismy evropské integrace od základu změnit.

Jsme pro evropskou spolupráci, která je předpokladem stability a prosperity na evropském kontinentu. Zásadně však odmítáme snahu vytvořit za zády evropských národů – cestou oslabení a postupné likvidace evropských národních států – centralizovaný evropský superstát, novou globální velmoc ovládanou západoevropskými elitami. Současná podoba EU, jejímž vyvrcholením byla Lisabonská smlouva, přivedla Evropskou unii do hluboké strukturální a politické krize.

Demokracie v Evropě je tím vážně ohrožena. Většinu ztracených pravomocí členských zemí je třeba těmto zemím vrátit. Čím méně jich zůstane v Bruselu, tím lépe bude pro Evropu. Zásadní revizi zasluhují všechny hlavní pilíře evropské integrace, především euro a Schengen.

Prostřednictvím masové migrace – podporované evropskými elitami a Schengennem umožněné – dochází k nevratným změnám ve složení původních národů Evropy. Ani to si nepřejeme, pro Evropu jako celek, ale hlavně pro nás i pro země v našem okolí.

Máme své zkušenosti s absurditou dotací. Evropská dotační politika navíc není nástrojem pro vyrovnávání rozdílů mezi jednotlivými členskými zeměmi. Stala se nástrojem k získávání výhod na trhu a k jeho narušování. Je semenišťem korupce a nové zbytečné byrokracie. Evropské dotace si nepřejeme.

**Naším národním zájmem je
něco velmi konkrétního: je jím
zachování České republiky
jako nezávislého, suverénního
národního státu a zajištění jeho
bezpečnosti, územní integrity
a prosperity pro současnost
i pro budoucí generace.**

Odmítáme snahy o vytváření paralelních evropských vojenských struktur. Mír v Evropě trvá již 74 let, déle než Evropská unie. Je to především zásluhou NATO. Právě naše členství v NATO je pro Českou republiku klíčem k zabezpečení naší vnější bezpečnosti.

Vážení delegáti, v naší zemi jsou vážná témata a zásadní hrozby, které nikdo neřeší, ale na které naši občané očekávají jasné a jednoznačné postoje a stanoviska. Věřím, že se jich konečně dočkají právě od Vás. Vyžaduje to práci, elán, racionální chování a jednání.

Přeji Vám, aby se Vám to dařilo. ■

Václav Klaus na ustavujícím sněmu hnutí Trikolóra, Brno, 28. září 2019.

jetí zdánlivě demokratické Evropské unie – zvykli pasivně akceptovat řešení a rozhodnutí, která velmi často byla v konfliktu s naším národním zájmem. To by mělo skončit.

**Trikolóra klade důraz
na normalnost, na zdravý
rozum, na přirozený řád světa,
na tradice a na osvědčené principy
lidského chování a to je úžasný
politický program.**

Od všech dnešních významných českých politických seskupení, od vlivných médií i od povýšeně se tvářících intelektuálních kruhů slyšíme, že nemůžeme jinak, že žádná alternativa neexistuje. Tento způsob uvažování nesmíme přijmout.

Nebude to však snadné. Lidé u nás stále ještě neberou dostatečně v úvahu to, že se o našich životech rozhoduje mimo úze-

za základ a prioritu české zahraniční politiky považujeme dobré vztahy s našimi sousedy. Platí to jak pro nadstandardní bilaterální vztahy se Slovenskem, tak pro vztahy se státy V4, s Polskem a Maďarskem, s nimiž nás pojí tragická zkušenost komunismu, a tím i odpor k novým či staronovým společenským utopiím.

Máme zájem o dobré vztahy s Německem a Rakouskem. Německo, hegemon současné Evropské unie, je naším největším hospodářským partnerem. Temné a tragické okamžiky česko-německé historie považujeme za uzavřené a rozhodnutí, která byla provedena po skončení II. světové války za nezpochybnitelné. Odmítáme účelové „evropské“ prepisování německo-českých a česko-německých dějin. To máme povinnost říkat zcela rezolutně.

Chceme pěstovat dobré vztahy i k historicky a kulturně blízkému Rakousku. Chceme rozvíjet vzájemně výhodné vztahy i s dalšími zeměmi světa, včetně Ruska a Číny.